

Enric Cirici: «Ens inventàvem unes xifres de vendes molt inflades»

Conversem amb Enric Cirici i Josep Maria Macip, extreballadors de la discogràfica Edigsa, que enguany ha complert sis dècades

Enric Cirici i Josep Maria Macip | Juan Miguel Morales

La vida d'Enric Cirici i de Josep Maria Macip està molt vinculada a Edigsa. No només van participar en la fundació del segell sinó que van intervenir en el seu dia a dia al llarg de vint anys. Amb ells, hem rememorat interioritats d'un segell històric que enguany compleix sis dècades des de la seva primera publicació.

Quina feina va fer a Edigsa?

Enric Cirici: El Josep Maria era el director artístic i s'encarregava del dia a dia. Jo tenia cura de la part empresarial, per entendre'ns, perquè Edigsa va ser una empresa molt singular, que mai no va donar cap dividend als seus socis, al contrari. Cada any els tocava posar-hi diners, però tota la intel·lectualitat del país hi va col·laborar. El resultat és que a través de la Cançó es va inflamar la societat.

Quan parleu de la intel·lectualitat del país, a qui us referiu?

E.C: Hi va haver molta gent que va col·laborar amb Edigsa, alguns de forma esporàdica i altres de manera continuada com ara **Antoni Ros-Marbà**, **Oriol Martorell**, Jordi Sarsanedas,

Jaume Picas?

Josep Maria Macip: També hi havia Enric Gispert, molt perfeccionista, el flautista **Salvador Gratacós**, el director Salvador Pueyo?

Enric Cirici Foto: Juan Miguel Morales

Qui prenia les decisions a Edigsa?

E.C: Hi havia un consell d'administració amb Salvador Casanovas, Paco Carbó, Josep Espar, Josep Maria Macip i jo, que hi vaig entrar quan Ermengol Passola va anar a Concèntric. En aquell moment també hi va entrar Josep Benet, però només hi va ser uns dies. Penso que es va fer il·lusions que ell en seria el president i, com que vam elegir al Casanovas, ja no va tornar mai més. Però, tot i això, vam seguir col·laborant moltíssim.

Heu parlat de la marxa de Passola. Com vau viure l'escissió de Concèntric?

E.C: En Passola no s'entenia amb l'Espar i en Macip i va sortir de la societat. Vist amb perspectiva va ser un disbarat perquè vam haver de duplicar-ho tot, i això va fer que s'arruïnés tothom. Ens va limitar molt. Els artistes volien cobrar més o amenaçaven amb marxar. La competència va fer que s'encarís el producte.

J.M.M: Va ser lamentable. En termes generals, la competència és necessària. Si només hi ha una botiga de fruita i n'obren una altra, pot ser bo, però si en un carrer n'hi ha deu, segurament s'arruïnaran tots.

Concèntric va ?robar' algun artista que estigués a punt de fitxar per Edigsa?

J.M.M: Josep Maria Llompart ens va enviar **Guillem d'Efak**. Vam quedar que vindria una setmana en concret i no es va presentar. Quan vam trucar al Llompart ens va dir que sí que havia vingut i que ja havia signat. Es veu que va anar a un magatzem que teníem a les Galeries Maldà i allà li van dir que parlés amb Ermengol Passola. Així vam saber que s'estava muntant Concèntric. Amb **Lluís Llach** va passar una altra cosa. Vam rebre una cinta seva i vam pensar que no estava

gaire ben gravada i li vam demanar una altra cinta, però ja no va tornar. Si arribem a saber que existiria de Concèntric, hauríem actuat d'una altra manera.

E.C: I hi ha el cas de **Maria del Mar Bonet**, que quan va arribar a Barcelona es va equivocar i se'n va anar a l'oficina de Concèntric.

Josep Maria Macip Foto: Juan Miguel Morales

Aquesta competència va fer que les altres companyies es pensessin que el mercat en català era molt potent i fins i tot van convèncer artistes italians de cantar en català?

E.C: El món de la música popular té una característica peculiar, perquè necessites dir que vens milions de discos perquè un artista sigui popular. El que dèiem que venia **Raimon** o **Serrat**, per exemple, no era veritat. I quan venien els inspectors d'Hisenda, la feina era nostra. Nosaltres mateixos ens inventàvem unes xifres de vendes molt inflades, però les altres companyies s'ho van arribar a creure.

J.M.M: A més, competíem en desigualtat. Hisenda deia que la indústria fonogràfica catalana havia de pagar tants milions i ens ho havíem de repartir. Nosaltres no sabíem quants discos feia la competència, però ells sí que ho sabien, no els discos que veníem, però sí les nostres tirades perquè ens les fabricaven ells. Els únics que ens van ajudar van ser Discos Vergara, però vam tenir un problema. Després que en una d'aquestes sessions el gerent de Vergara ens hagués defensat, en una edició dels Premis del Disc vam dir que **Serrat** era l'artista que havia venut més discos de l'any. No era veritat. Va venir el de Vergara i em va dir que ja estava bé, que ens havia defensat i que ara es trobava això. No em vaig atrevir a dir-li que tot era mentida?

Un altre dels fets que va haver d'afrontar va ser el ?cas Serrat' a Eurovisió.

J.M.M: Ho vaig viure amb molta preocupació. No és només que **Joan Manuel Serrat** fos molt important per Edigsa, perquè ajudava a pagar els altres artistes que no eren rendibles, és que era un autèntic ídol.

E.C: Va ser molt senzill. En aquella època, alguns dels nostres artistes rebien ofertes per publicar

en castellà. Com que Edigsa no volia publicar-los en castellà, es buscaven una altra editora per als discos que no fossin en català. **Serrat** va fitxar amb un apoderat que es deia José Maria Lasso de la Vega, que tenia molts contactes a Madrid i que va aconseguir garanties que si **Serrat** es presentava, guanyaria el festival. Quan es va anunciar que aniria a Eurovisió cantant en castellà, el seu públic el va començar a xiular. Això, a ell, que és un artista de gran sensibilitat, el va fer dubtar.

J.M.M: Es va trobar que en un concert el van xiular i va entrar la policia a pegar la gent. Ell no era franquista i això el va angoixar molt.

E.C: La veritat és que nosaltres també vam pressionar perquè no hi anés. Finalment se'n va anar a París per agafar distància. Al final, va decidir renunciar-hi i va fer una carta a l'opinió pública que vaig anar a buscar jo mateix. Per culpa de tot plegat no va poder tornar i se'n va anar a Amèrica del Sud per guanyar-se la vida. I va tenir un èxit esclatant en castellà.

J.M.M: Va arribar a la conclusió que no podia anar a Eurovisió si no cantava en català. Però TVE el va tornar a convèncer. Anant a l'aeroport, devia sentir un comentari que no li va agradar, va obrir la porta del taxi i va baixar. També hem de tenir en compte que la mare de **Serrat** era aragonesa, castellanoparlant, i que no acabava d'entendre per què Josep Pla podia escriure en català i castellà i el seu fill no podia cantar en tots dos idiomes.